

Arrest

nr. 254 264 van 10 mei 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaten T. BARTOS en I. MILLER
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRÂCE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 6 mei 2021 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 april 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. MILLER, die loco advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 september 2019 wordt verzoeker een eerste keer aangetroffen in België. Hij verklaart minderjarig te zijn en op doorreis te zijn naar het Verenigd Koninkrijk. Verzoeker wordt aangemeld als niet-begeleide minderjarige vreemdeling.

1.2. Verzoeker wordt op 12 augustus 2020 opnieuw aangetroffen in België. Ditmaal verklaart hij meerderjarig te zijn. Op dezelfde dag wordt beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 9 september 2020 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen in België. Hij verklaart minderjarig te zijn. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker reeds internationale bescherming heeft gevraagd in Zweden op 23 juni 2015, in Duitsland op 27 november 2015, opnieuw in Duitsland op 12 augustus 2016 en ten slotte in Nederland op 13 oktober 2019.

1.4. Verzoeker wordt op 12 september 2020, samen met enkele andere personen die verklaren afkomstig te zijn uit Eritrea, op heterdaad betrapt wegens diefstal met geweld.

1.5. Op 21 september 2020 wordt een medisch onderzoek doorgevoerd om de leeftijd van verzoeker te bepalen. De medische test toont aan dat verzoeker jonger kan zijn dan 18 jaar. Verzoeker krijgt een voorlopige voogd toegewezen.

1.6. Tijdens zijn verblijf in de gesloten gemeenschapsinstelling De Hutten verklaart verzoeker een valse naam en geboortedatum te hebben opgegeven. Hij verklaart in werkelijkheid 24 jaar oud te zijn. Hij blijkt in het bezit te zijn van een Duitse verblijfstitel op naam van L.M. (°1995) geldig van 5 oktober 2018 tot 4 oktober 2020. De Duitse autoriteiten worden op 25 september 2020 om meer informatie verzocht. Op 29 september 2020 delen de Duitse autoriteiten mee dat zij verzoeker op 9 november 2016 de subsidiaire beschermingsstatus hebben toegekend.

1.7. Tijdens een (online) gesprek met de Dienst Voogdij verklaart verzoeker, bijgestaan door een tolk, dat zijn naam L.M. is en dat hij is geboren in 1995, zoals dit wordt vermeld op de Duitse verblijfstitel.

1.8. Verzoeker wordt op 26 november 2020 aangehouden door de onderzoeksrechter voor de feiten van 12 september 2020, met name voor diefstal met geweld of bedreiging en opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg.

1.9. Op 3 december 2020 stelt de Dienst Voogdij vast dat verzoeker als meerderjarig is te beschouwen en dat de voogdij bijgevolg vervalft.

1.10. Op 26 februari 2021 wordt verzoeker door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van 5 jaar behalve de voorlopige hechtenis voor diefstal met geweld of bedreiging en slagen en verwondingen.

1.11. Eveneens op 26 februari 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen voor een inreisverbod van 3 jaar.

1.12. Verzoeker wordt op 15 april 2021 opnieuw aangetroffen in België, ditmaal in een container in de haven van Zeebrugge. Diezelfde dag wordt beslist tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

1.13. Op 29 april 2021 worden de Duitse autoriteiten om de overname van verzoeker gevraagd overeenkomstig de bilaterale overeenkomst tussen de Benelux en Duitsland van 4 juli 1966.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 30 april 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, die stelt dat verzoeker zal worden overgedragen aan Duitsland op grond van de voormelde bilaterale overeenkomst.

1.15. De Duitse autoriteiten stemmen op 4 mei 2021 in met de overname van verzoeker.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van de vordering in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoeker stelt, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Onder "*middele*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het *prima facie*-karakter ervan. Het *prima facie*-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het

moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat het bestuur geen rekening heeft gehouden met het risico dat Duitsland hem zal terugsturen naar zijn land van herkomst, Eritrea, waar hij stelt onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM te moeten vrezen. Hij stelt dat de bestreden beslissing niet ingaat op zijn administratieve situatie in Duitsland. Nog stelt hij dat het momenteel onduidelijk is of de Duitse autoriteiten zijn overname zullen aanvaarden en of hij niet alsnog het risico loopt te worden uitgewezen naar zijn land van herkomst. In afwachting van duidelijkheid omtrent de intenties van Duitsland, is volgens verzoeker een terugkeer naar dit land in strijd met artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag. Hij wijst erop dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de risico's bij uitwijzing naar Eritrea zijn onderzocht.

3.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Het doel van de formele motiveringsplicht is op het eerste zicht dan ook bereikt. Verzoeker kan op het eerste zicht trouwens ook worden geacht zelf reeds voldoende kennis te hebben van zijn administratieve situatie in Duitsland, zodat niet blijkt dat het ontbreken van een motivering hieromtrent zijn belangen heeft geschaad. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt prima facie niet aangetoond.

3.3.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr.

144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

Er moet worden benadrukt dat de bestreden beslissing enkel beoogt verzoeker over te dragen aan Duitsland ingevolge een bilaterale overeenkomst tussen de Benelux en Duitsland. Zoals dit ook duidelijk wordt bevestigd in de nota met opmerkingen, is de bestreden beslissing geen titel om verzoeker naar Eritrea te verwijderen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens een eerder aantreffen in België in het bezit bleek te zijn van een Duitse verblijfstitel op naam van L.M. (*1995). De Duitse autoriteiten werden op 25 september 2020 om meer informatie verzocht. Op 29 september 2020 deelden de Duitse autoriteiten mee dat zij verzoeker op 9 november 2016 de subsidiaire beschermingsstatus hebben toegekend. Tijdens een (online) gesprek met de Dienst Voogdij verklaarde verzoeker, bijgestaan door een tolk, dat zijn naam L.M. is en dat hij is geboren in 1995, zoals dit wordt vermeld op de Duitse verblijfstitel. Op 29 april 2021 werden de Duitse autoriteiten om de overname van verzoeker gevraagd overeenkomstig de bilaterale overeenkomst tussen de Benelux en Duitsland van 4 juli 1966. De Duitse autoriteiten stemden op 4 mei 2021 in met de overname van verzoeker.

Op de terechtzitting wordt de raadsman van verzoeker gewezen op de gegevens dat verzoeker in 2016 reeds de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Duitsland en dat de Duitse autoriteiten op 4 mei 2021 instemden met de overname van verzoeker. Er werd hem gevraagd toe te lichten wat zijn concrete grief is rekening houdend met deze feiten. De raadsman van verzoeker stelt pas thans kennis te hebben kunnen nemen van de voormelde gegevens en gedraagt zich voor de beoordeling van de vordering naar de wijsheid van de voorzitter.

Verzoeker weerlegt de vaststelling niet dat hij reeds internationale bescherming geniet in Duitsland, nu dit land hem in 2016 de subsidiaire beschermingsstatus heeft toegekend. Er is geen enkele aanwijzing dat verzoeker ook maar enig risico zou lopen om na een overdracht aan Duitsland door dit laatste land te worden uitgewezen naar Eritrea, dat de internationale bescherming die Duitsland biedt niet daadwerkelijk of effectief zou zijn of dat verzoeker in dit land geen voldoende waarborgen zou genieten om te voorkomen dat hij zal worden verwijderd van hun grondgebied zonder grondig en inhoudelijk onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM. In de voorliggende omstandigheden blijkt geenszins dat verweerder in de bestreden beslissing de concrete risico's van een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst Eritrea diende te onderzoeken.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.5. In het verlengde van wat voorafgaat, blijkt evenmin dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op een schending van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag.

3.3.6. Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting op het eerste zicht niet aannemelijk dat de bestreden beslissing steunt op een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding. Een ernstig middel ontleend aan het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.3.7. Het enig middel is niet ernstig.

3.3.8. Nu geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, wordt aangevoerd, is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

I. CORNELIS